Ο "ΝΟΥΜΑΣ,,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 8.— Γιὰ τὶς Ἐπαρχίες δρ. 7
Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 10.

Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες (2 δρ. τὴν τριμηνία) συντρομές.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂ δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συντρομή του.

10 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιόσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιόδρομου (Ἀκαδημία), Βουλή, Σταθμος ὑπόγειου Σιδερόδρομου Ὁμόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλή).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Στενοχώρια γιὰ τὴ Βουλή μας—Εἰρηνικὴ ἐπανάσταση—Οἱ φόβοι ἑνὸς Τουρκομερίτη.

ΠΑΡΑΠΟΛΥ στενοχωριοῦνται μερικοὶ συνταγματικοὶ πατριῶτες πού δὲν ἀρχίνησε ὁκόμα τὶς δουλιές της ἡ Βουλή μας καὶ τὴν πατριωτικὴ αὐτὴ στενοχώρια τους βρεθήκανε δυὸ τρεῖς Ἀθηναΐκες ἐφημερίδες νὰ τὴν τελαλήσουν καὶ ν' ἀρχινήσουν κι αὐτὲς τὶς φωνὲς καὶ τὰ κλάματα καὶ νὰ συχνορωτάνε: Γιατὶ ἀκόμα δὲν ἀρχίνησε ἡ Βουλή μας τὶς ἐργασίες της;

Τρομερὸ αὐτό, τρομερώτατο, μὰ τὴν ἀλήθεια! Τόσες μέρες τώρα ποῦχει ἀνοίξει ἡ Βουλή, μὲ ἁγιασμοὺς καὶ μὲ Βυζαντινὲς καντάδες, κι ὅμως νὰ μὴν ἀρχινήσει ἀκόμα τὶς ἐργασίες της, καὶ νὰ μένη τόσος ἀέρας ἀναβούρντιστος! Καὶ κλαῖνε καὶ δέρνονται οἱ πατριῶτες. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικοὶ προδότες ποὺ ξέροντας τὰ χάλια τῆς Βουλῆς καὶ τὰ ἀεροκαβουρντιστικὰ φερσίματά της, ἑτοιμάζουνται νὰ ρωτήσουνε μεθαύριο, ποὺ θἀρχινήσει τὶς ἐργασίες της: Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ μένει γιὰ πάντα κλεισμένη μιὰ τέτια Βουλή;

Γιατὶ ἐπιτέλους, γιὰ νὰ μὴν τὰ ξερομοσσοῦμε τὰ λόγια, ἡ πολιτική μας καταντιὰ ἔφτασε πιὰ σὲ τέτιο σημεῖο ποὺ ἢ πρέπει νἀλλάξει συθέμελα ἡ Βουλὴ ἢ νὰ μένει γιὰ πάντα κλεισμένη.

Παραχόρτασε πιὰ τὸ Ἔθνος αὐτὴ τὴν κοινοβουλευτικὴ κωμωδία ποὺ παίζεται τόσα χρόνια τώρα στὴ ράχη του.

★

ΡΟΔΟΧΑΡΑΖΕΙ ἀπὸ διάφορες μεριὲς ἡ εἰρηνικὴ ἐπανάσταση καὶ τὴ γλυκοχαιρετάμε. Τὸ σκολειὸ τοῦ Δελμούζου στὸ Βόλο εἶναι ἕνα φωτεινὸ σημάδι τῆς ἐπανάστασης κι ἄλλο σημάδι εἶναι ἡ ἀπόφαση τῶν παπουτσήδων τῆς Ἀθήνας (καὶ νὰ μᾶς συχωρέσουν οἱ καλοὶ τεχνῖτες ποὺ δὲν τοὺς γράφουμε «ὑποδηματοποιοὺς») νὰ μὴν ξανακάνει κανεὶς παπούτσια στὸν κ. Ὑποφρούραρχο ποὺ φέρθηκε τόσο ἀλητοπασαλίτικα καὶ τσάκισε στὸ ξύλο ἕναν παπουτσῆ γιατὶ δὲν τοῦδινε τὰ παπούτσια χάρισμα. Κι ἄλλα σημάδια ἀπὸ ἄλλες μεριές, λιγοστὰ γιὰ τὴν ὥρα, ἔρχουνται νὰ μᾶς διαλαλήσουν πὼς ὁ Ρωμιὸς ἀρχίνησε νὰ συλλογίζεται πὼς εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ διώξει τὸ ραγιαδισμὸ ἀπὸ τὴν ψυχή του.

Μὰ μ' ἕνα δυὸ ἄτομα καὶ μὲ μιὰ δυὸ συντεχνίες δουλιὰ δὲ γίνεται καὶ τὸ ροδοχάραμα θὰ μένει πάντα ροδοχάραμα. Γιὰ νὰ γίνει πράμα τὸ ὄνειρο, πρέπει νὰν τὴ νιώσουμε ὅλοι μας τὴν ἀνάγκη μιᾶς τέτιας ἐπανάστασης—καὶ γιὰ νὰν τὸ νιώσουμε αὐτὸ πρέπει νὰν τἀκοῦμε νύχτα μέρα, πρέπει ἡ ἰδέα αὐτὴ νὰ μᾶς γίνει τῆς ψυχῆς μας τὸ ψωμί.

Ποῦναι οἱ ἀκούραστοι ἱεραπόστολοι τῆς ἅγιας κ' ἐθνοσώστρας αὐτῆς ἰδέας;

★

ΚΑΠΙΟΣ Τουρκομερίτης φίλος μᾶς γράφει τἀκόλουθα: «Timeo Danaos. Φοβάμαι τοὺς Τούρκους καὶ... Σύνταγμα φέροντας. Αὐτὸ τὸ φόβο δὲν τονὲ νιώσανε ἐδῶ οἱ δικοί μας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ τώρα μὲ τὶς ἐκλογὲς ἀρχίζουνε νὰ τονὲ μισονιώθουν. Οἱ νεότουρκοι δὲ δουλέψανε χρόνια καὶ χρόνια τώρα γιὰ νὰ δυναμώσουν τοὺς Ἕλληνες καὶ τὶς ἄλλες ξένες φυλὲς τῆς Τουρκιᾶς Δουλέψανε γιὰ νὰ δυναμώσουν πρῶτα πρῶτα τὴν Τουρκιά. Καὶ δυνάμωμα τῆς Τουρκιᾶς θὰ πεῖ ἀδυνάτισμα καὶ σβήσιμο σιγὰ σιγὰ κάθε ἄλλης ξένης ἐθνικότητας ποὺ ζεῖ μέσα σ' αὐτήνε. Γι' αὐτὸ καλὰ θὰ κάνουν οἱ δικοί μας ἐδῶ ἀντὶ νὰ ξεμουρλαίνουνται μὲ τὶς Συνταγματικὲς ἐλευθερίες, νὰ θυμοῦνται τὴ συμβουλὴ τοῦ γέρο Βιργίλιου καὶ νὰ κλειδώνουν καλὰ τὸ στόμα τους καὶ τὰ σπίτια τους. Δὲν εἶναι δύσκολο, μαθές, νὰ ξεπεταχτοῦν καμιὰν ὥρα οἱ Τοῦρκοι ἀπ' αὐτόνε τὸ *Δούρειο ἵππο*, ποὺ λέγεται *Σύνταγμα*, καὶ νὰ γεννοβολήσουν καμμιὰ καινούρια νυχτιὰ Ἁγίου Βαρθολομαίου.»

Αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Τουρκομερίτη φίλου μας μποροῦνε νὰν τὰ νιώσουν καλύτερα ὅσοι δικοί μας ζοῦνε στὴν Τουρκιά, γι' αὐτὸ καὶ μεῖς τὰ δημοσιεύουμε ὁλωσδιόλου ἀσχολίαστα.

Α. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΑ

1—ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ
2—Ο ΑΣΩΤΟΣ
3—ΟΙ ΑΛΥΣΙΔΕΣ

Πουλιοῦνται στὸ γραφεῖο τοῦ Νουμᾶ 4 δραχμὲς τὰ τρία. Μοναχὰ οἱ «Ἀλυσίδες», τρεῖς δραχμές. Στὶς ἐπαρχίες καὶ στὸ ἐξωτερικὸ στέλνουνται δίχως παραπανιστὸ ἔξοδο γιὰ τὰ ταχυδρομικά.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΔΑ*)

Εἶναι λυπτερὴ ἀλήθεια, ἀγαπητοὶ Χριστιανοί, ὅτι πολὺ λίγη σημασία δίνουνε σήμερα οἱ περσότεροι ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς καὶ τὰ μεγαλείτερα Χριστιανικὰ ἔθνη στὸ πνεῦμα αὐτὸ τοῦ Εὐαγγελίου. Τὰ ἄτομα ἔχουν ὅλως διόλου ἀποκλειστικὲς ἰδέες· εἶναι πότε περσότερο καὶ πότε λιγώτερο προσηλωμένα στὴν πατρίδα καὶ τὸ ἔθνος καὶ ἀδιαφοροῦν σὲ βαθμὸ μεγάλο γιὰ τὴν ἰδέα τῆς ἀνθρωπότητος Τὰ ἔθνη ἔχουνε μεταξύ τους φοβερὸ ἀνταγωνισμό. Τὸ καθένα ζητεῖ καὶ θέλει νὰ προοδέψη μὲ τὴν καταστροφὴ τῶν ἄλλων. Ἐκφράζουν ὅλα μὲ τὴν μεγαλίτερη εὐκολία πόθους γιὰ τὴν εἰρήνη. Φιλοτιμιοῦνται ὅλα νὰ φαίνουνται ὅτι δὲ θέλουνε διόλου φιλονεικίες καὶ πολέμους. Ἀλλὰ τὸ καθένα ξοδεύει ἀλύπητα γιὰ πολεμικὲς ἑτοιμασίες καὶ εἶναι σκυμμένο ἀπὸ τὸ βάρος ποὺ φέρνουνε οἱ ἐξοπλισμοί. Καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὅσα λέγουνται γιὰ εἰρήνη εἶναι εἰρωνεία ἀτλὴ καὶ τίποτα περσότερο. Μόνο ἕνα ἔθνος ἔδειξε, καθὼς μαρτυρεῖ ἡ Ἱστορία, καὶ δείχνει ἀδιάκοπα, ὅτι ἔννοιωσε πὼς συμβιβάζεται λαμπρὰ τὸ νὰ ἀγαπᾷ κανένας τὴν πατρίδα του καὶ τὸ ἔθνος του μὲ τὸ νὰ ἀγαπᾷ καὶ τ' ἄλλα ἔθνη καὶ ὅλη δηλ. τὴν ἀνθρωπότητα Κάμμιὰ φορὰ σ' ὅλη τὴ σταδιοδρομία του δὲν ἔδειξε ὅτι ἤθελε νὰ μεγαλώση μὲ τὴν καταστροφὴ ἄλλων καὶ τότε ἀκόμα ποὺ εἶχε μεγάλη ἀκμή. Σὲ ὅλες τὶς ἐποχὲς εἶχε ἀξιώσεις ποὺ εἶχανε τὸ δίκαιο μαζί τους. Τέτοιες ἀκριβῶς ἀξιώσεις ἔχει καὶ σήμερα ἀκόμα. Εἶναι ἐγωϊστικὸ κάπως, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ ποῦμε, γιὰ νὰ μὴ ἀδικήσουμε τὴν ἀλήθεια, ὅτι τὸ ἔθνος αὐτὸ εἶναι τὸ Ἑλληνικό. Ἀπὸ τὰ χρόνια ποὺ ὁ Χριστιανισμὸς κι ὁ Ἑλληνισμὸς ἑνώθηκαν κι ἀδερφώθηκαν μὲ ἁρμονία θυμάσια, τὸ δικό μας ἔθνος ἀκολουθοῦσε μὲ μεγάλη ἀκρίβεια αὐτὸ τὸ δρόμο.

Ὅ,τι ἔκανε τὸ ἔθνος ὁλόκληρο σὲ βαθμὸ μεγάλο, τὸ ἴδιο πρᾶμα ἔκανε καὶ κάνει καὶ τὸ ἄτομο σὲ βαθμὸ μικρό. Ὁ Ἕλληνας ἀγαπάει μὲ μεγάλη τρυφερότητα τὴν πατρίδα του καὶ εἶναι ἀφοσιωμένος πάντοτε στὸ ἔθνος του. Ὅσο κι ἂν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, παλι μὲ κανένα τρόπο δὲν τὴ λησμονάει. Εἶναι μάλιστα παρατηρημένο πὼς ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη του εἶναι τότε περσότερο ζωηρὴ καὶ θέλει νὰ ἐκδηλώνη τὸ αἴσθημά του αὐτὸ σὲ κάθε περίσταση κατάλληλη καὶ μὲ κάθε θυσία. Ξέρει πολὺ καλά, ὅτι ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου, καθὼς ὁ πλοῦτος, ἡ ὑγεία, ἡ ζωή, εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ δῶρα, ποὺ ἅμα παρουσιάζουνται μεγαλείτερες ἀνάγκες νὰ μὴ διστάζη κανένας νὰ τὰ θυσιάζη. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο πρῶτα

*) Ἡ ἀρχή του στὸ περασμένο φύλλο.

τόσο ψηλά, χώρις φόβο νὰ πεταχτῇ στὴ θάλασσα. Τὸ Φανάρι, καλοχτισμένο, βασιλικὸ σπίτι, ὅλο ἀγκωνάρι καὶ μάρμαρο, ἔχει μιὰ μεγάλη κάμαρα κάτω σὰ μακρυνάρι, μὲ πολλὰ γύρο παραθύρια, καὶ μιὰ μικρούλα πάνω, ποὺ κοιμᾶται ὁ φύλακας· στὸ πλάγι της ἀρχίζει μιὰ σκάλα γυριστή, σὰ βίδα, κι ἀνεβαίνει κανεὶς στὸν πύργο τοῦ Φαναριοῦ, ποὺ βρίσκουνται τοῦ φωτισμοῦ οἱ μηχανές, ἡ λάμπα, τὰ γυαλιὰ καὶ τὸ ρωλόϊ. Ἀπὸ κεῖ πάνου βασιλεύει κανεὶς σ' ὅλο τὸν κόρφο, ἀπ' τὸ κανάλι ὡς πέρα πέρα, στοῦ Γαλαξειδιοῦ τὰ σύνορα. Ἡ κάμαρα τοῦ φύλακα εἶχ' ἕνα κρεββατάκι μὲ στρίποδα, ἕνα τραπέζι, μιὰ κασέλα, μὲ τὰ ροῦχά του, καὶ κἄνα δυὸ καρέκλες. Τὸ μακρυνάρι κάτω, ταρατσωμένο, ἔχει τζάκι καὶ χρησιμεύει γιὰ κουζίνα, γι' ἀποθήκη καὶ καμμιὰ φορά, σὰν τυχαίνει κανένας καραβοτσακισμένος, γιὰ ξενῶνας. Δὲν εἶχε τότες πολλὰ πράματα μέσα Πάνω πὸ τὸ τζάκι ἕνα ράφι μὲ τεντζερέδια καὶ σκουτελικά. Δίπλα του ἕνα ντουλάπι στὸν τοῖχο, γιὰ τὶς προμήθιες τους. Χάμου, στὴ σειρά, πηνιάτες, τενεκέδες καὶ στάμνες τοῦ νεροῦ. Δυὸ τριὰ σκαμνιὰ κ' ἕνας γιοῦκος στὴ γωνιά, πὸ ψάθες διπλωμένες κι ἀντρομῆδες, ἀποσώνανε ὅλο τὸ λοῦσο τῆς κάμαρας. Στοὺς τοίχους ἔβλεπες κρεμασμένα σκοινιά, παλαμάρια, κουλοῦρες ναυτικές, δίχτυα, πράματα τῶ θαλασσινῶνε. Κάτσανε ὅλοι ὄξω στὴν ταράτσα, στὸν ἴσκιο τοῦ σπιτιοῦ, καμαρώνοντας τὴ θάλασσα Ἀπ' τὸ μέρος αὐτὸ ἕνα μονοπάτι λοξὸ λοξὸ ἔφερνε κάτω στὰ λιμανάκι, κ' εἴτανε πολὺ πιὸ εὔκολο νὰ κατεβῇ κανεὶς πὸ κεῖ πάρα πὸ τὸ σκαλάκι...

— Τὰ παιδιὰ πὸ δῶ, ποὺ λές, καπτὰν Νικόλα, ξετρελλαθήκανε μὲ τὸ Φανάρι σου· κάθε βράδυ τοὺς ἔκλεινε τὰ μάτια, τοὺς ἔκαν' ἐργολαβία καὶ τὰ ξεμυάλισε. Σὰν ἀκούσανε κιόλας πὼς εἶν' ὄμορφο τὸ μέρος, πὼς εἶν' ὅλο βουνὰ καὶ λαγκάδια, ἔ! καὶ ποιὸς τοὺς ἔπιανε, μωρὲ μάτια μου! Νὰ πᾶμε κεῖ πέρα καὶ νὰ πᾶμε κεῖ πέρα, μοῦ φάγανε ταῦτα! . Τὰ πῆρα καὶ γὼ κκὶ νά μας σήμερα, σοῦ κάτσαμε στὸ σβέρκο γιὰ καλά!

— Τί λές, ἀδερφέ! Γὼ κάνω τὰ μάτια μου γαρίδα γι' ἄνθρωπο! Σήμερις ἔχω πανηγῦρι!.. Μωρὲ Στρατῆ! σήκωσε τὴ σημαία γλήγωρα, πανάθεμά σε!..

Οὔλα 'ναι καλὰ κι ἄξια — μουρμούρισ' ὁ Στρατῆς — ἄμ τοῦτο γιὰ δὲ μ' χωρεῖ στὸ μυαλό μ' τ' θέλ' τοῦτ' ἡ ζουρλὴ Μαριὼ μὲ τὰ παλλικάρια... Κατὰ ντὶπ παλάβωσ' ὁ πατέρας της!

— Γὼ εἶμαι σπιτονοικοκυρά τους, μπάρμπα, κάθουνται τὰ παιδιὰ στὸ σπίτι μας... Σὰν ἤρθανε εἶπα νἄρθω καὶ γὼ νὰ σὲ ἴδω...

— Αὐτὸ τὸ σπίτ' θὰ σ' φάη σένα τὸ κεφάλι!

— Ἄει τώρα, Στρατῆ, εἶπ' ὁ καπετάνιος, ψῆσ' τὰ ψάρια, ὅπως σοῦπα, μὲ τὰ λέπια, κάν' καὶ μιὰ σάλτσα μὲ λεμόνι. Σὲ θέλω. Ἄει! τί μουρμουρίζεις, μωρέ, ἀγριόγατε;

Ὁ γέρο Στρατῆς δὲν εἶχε, φαίνεται, τὴ γαλαντομιὰ τἀφεντικοῦ του. Ἀγριοκοίταξε τοὺς ξένους καὶ μπῆκε μέσα μουρμουρίζοντας, σὰ νὰ τοὺς ἔστελνε στὸν πιὸ μεγάλο! Ὁ Γιάννης, ὡς νὰ ψηθοῦν τὰ ψάρια, ἔκανε μιὰ πετονιὰ καὶ τὴν ἔρριξ' ἀπὸ πάνου στὴ θάλασσα, λογαριάζοντας νὰ πιάση... τοὐλάχιστο σκυλόψαρο! Ἡ Μαριὼ κάθησε δίπλα του στὴν πεζούλα καὶ θωροῦσε τὶς βάρκες μὲ χαμογέλιο, σὰν κάτι ἀστεῖο νἄβαζε στὸ νοῦ της...

— Τί γελᾷς, μωρὴ Μαριώ, τί θυμήθηκες; — τὴ ρωτήσανε,

— Κάτ' θυμήθηκα, ποὔπαθα δῶ... πᾶνε τώρα δυὸ χρόνια.

— Πανάθεμά σε, τρελλοκόριτσο, ποῦ τὸ θυμήθηκες! — εἶπ' ὁ καπετάνιος χαμογελασμένος.

— Τεῖτανε, Μαριώ, τεῖτανε; πές μας νἄχης καλό!